

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/2/2014
Identifikačné číslo spisu:	6013201278
Dátum vydania rozhodnutia:	25.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6013201278.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu : Biogas Invest, s.r.o., o sídlom T.G.Masaryka 8, Zvolen, IČO : 43 986 196, zastúpeného JUDr. Miroslavom Mikušom, advokátom so sídlom Šoltésovej 2, Bratislava proti žalovanému : Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná č. 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/298424/2013/5172 z 24. júna 2013, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/259/2013 - 41 z 30. októbra 2013, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/259/2013 - 41 z 30. októbra 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej v texte rozhodnutia len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 1100301/1/298424/2013/5172 z 24. júna 2013, ako aj rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Zvolen č. 9614301/5/1131363/2013/Jar z 25. marca 2013, vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Žalovaný horeoznačeným rozhodnutím podľa § 74 ods.4 zák. č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov potvrdil prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Zvolen č. 9614301/5/1131363/2013/Jar zo dňa 25.03.2013, ktorým správca dane podľa § 4c ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej v texte len „zák. č. 222/2004 Z. z.“ alebo „zákon o DPH“) určil žalobcovi ako žiadateľovi o registráciu pre daň z pridanej hodnoty zábezpeku na daň z pridanej hodnoty vo výške 62.000 eur na obdobie 12 mesiacov.

Prvostupňový súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z dôvodovej správy k novele zákona o DPH, ktorá zaviedla s účinnosťou od 01. októbra 2012 povinnosť zloženia zábezpeky na daň pred registráciou

rizikových subjektov za platiteľov dane, vyplýva, že zámerom novely bolo prijať legislatívne opatrenia, ktoré efektívne potlačia možnosti podvodných aktivít a zabránia ich ďalšiemu rozširovaniu, a ktoré súčasne nebudú predstavovať administratívne prekážky rozvoja podnikateľských aktivít legálne podnikajúcich subjektov. Novela bola zakomponovaná do zákona o DPH na základe článku 273 Smernice Rady 2006/112/ES z 28.11.2006 o spoločnom systéme DPH. Povinnosť zložiť zábezpeku formou peňažných prostriedkov na účet správcu dane alebo bankovou zárukou sa vzťahuje na osoby, ktoré požiadali jednak o dobrovoľnú registráciu na DPH (§ 4 ods. 4 zákona o DPH) a taktiež sa vzťahuje aj na fyzické a právnické osoby, ktoré sú povinné požiadať o registráciu podľa § 4 ods. 1 až 3 zákona o DPH z dôvodu dosiahnutia obratu a zároveň sú splnené zákonné predpoklady na zloženie finančnej zábezpeky. Prvostupňový súd mal za to, že správca dane postupoval v súlade s ustanovením § 4c ods. 1 písm. c/ bod 1, ak pristúpil k určeniu výšky zábezpeky v zmysle odseku 2 citovaného ustanovenia zákona o DPH. Zo znenia ustanovenia § 4c ods. 1 vyplýva, že zdaniteľná osoba, ktorá podala žiadosť o registráciu pre daň, je povinná zložiť zábezpeku, ak sú naplnené ďalej vymenované zákonné predpoklady pod písmenami a/ až d/. Z uvedeného možno vyvodíť, že povinnosť zložiť zábezpeku vzniká priamo zo zákona v súvislosti s podanou žiadosťou, ak sú splnené niektoré z vymenovaných predpokladov uvedených pod písmenami a/ až d/ odseku 1 citovaného ustanovenia, a nevzniká až rozhodnutím správcu dane, ktorým sa určuje len výška zo zákona vzniknutej povinnosti zložiť zábezpeku, preto je nutné posudzovať existenciu zákonných podmienok pre vznik zábezpeky a k tomu korešpondujúcej povinnosti zdaniteľnej osoby zložiť zábezpeku ku dňu podania žiadosti. Rovnako nevzniká táto povinnosť ani registráciou, preto nemožno posudzovať splnenie podmienok k dátumu registrovania, resp. vydania osvedčenia o registrácii pre daň. Z právnej úpravy vyplýva, že registrovaní vždy predchádza posudzovanie podmienok pre zloženie zábezpeky, t.j. či žiadateľ o registráciu je povinný zložiť zábezpeku, pričom v prípade vzniknutej povinnosti zložiť zábezpeku zo zákona, ak žiadateľ nezložil zábezpeku na daň v určenej výške do 20 dní od doručenia rozhodnutia, ktorým daňový úrad určil výšku zábezpeky, zákon upravuje rozdielne dôsledky podľa toho, či sa jedná o osobu, ktorá požiadala o dobrovoľnú registráciu (§ 4c ods. 5 zákona o DPH), v takom prípade sa žiadosť zamietne, resp. o osobu, ktorá je povinná požiadať o registráciu (§ 4c ods. 4 zákona o DPH), v takom prípade správca dane žiadateľa zaregistruje a zábezpeku bude vymáhať podľa Daňového poriadku.

Podľa stanoviska prvostupňového súdu je irelevantné, že O. bol odvolaný z funkcie konateľa a tiež, že prestal byť spoločníkom žalobcu schválením prevodu jeho obchodného podielu valným zhromaždením dňa 09. apríla 2013, t.j. po podaní žiadosti o registráciu. Súd považoval za nadbytočné konštatovanie žalovaného v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že dôvodom zábezpeky bola aj skutočnosť, že v čase vydania rozhodnutia o zábezpeke na daň z pridanej hodnoty (25. marca 2013) bol O. konateľom a spoločníkom firmy Biogas Invest, s.r.o.. Táto skutočnosť je podľa názoru súdu úplne irelevantnou a jedinou rozhodujúcou skutočnosťou, čo správne uviedol v rozhodnutí aj žalovaný, je to, že v čase predloženia žiadosti o povinnú registráciu bol O. konateľom a spoločníkom žiadateľa. Irelevantným je teda dátum rozhodovania o určení výšky zábezpeky ako aj dátum registrácie, resp. vydania osvedčenia o registrácii. Rovnako bez právneho významu je konštatovanie žalovaného v odôvodnení rozhodnutia, že O. bol ku dňu 09.04.2013 vymazaný ako štatutárny orgán. Súd sa nestotožnil so žalobnou námietkou, že žalovaný mal povinnosť reflektovať na uvedenú skutočnosť, ktorá bola preukázaná v priebehu konania, t.j. mal zohľadniť, že O. už v čase rozhodovania žalovaného nebol spoločníkom ani konateľom žalobcu. Naopak, súd zastal stanovisko, že na túto skutočnosť daňové orgány nemohli prihliadnuť, pretože povinnosť zložiť zábezpeku vzniká zo zákona pri podaní žiadosti, ak sú splnené zákonné podmienky v súvislosti s podanou žiadosťou, t.j. v deň podania žiadosti. Akceptovať akékoľvek zmeny po podaní žiadosti by bolo v rozpore s účelom a cieľom sledovaným novelou zákona o DPH, ktorá inštitút zábezpeky na DPH zaviedla.

Súd sa nestotožnil s konštatovaním žalobcu, že ak O. už nie je konateľom a spoločníkom žalobcu, odpadol „formálny dôvod“ pre konštatovanie rizikovosti zdaniteľnej osoby, ale naopak mal za to, že sa jedná o posudzovanie naplnenia zákonných podmienok. Správca dane teda nemá povinnosť reflektovať na nové skutočnosti, ktoré sa preukážu v priebehu konania, ale má povinnosť posudzovať naplnenie zákonných podmienok pre vznik povinnosti zložiť zábezpeku ku dňu podania žiadosti a následne rozhodnutím určiť výšku zábezpeky podľa zohľadnenia rozhodujúcich kritérií s tým, že žiadateľ o registráciu je povinný zložiť zábezpeku na daň do 20 dní od doručenia rozhodnutia. Splatnosť určenej výšky zábezpeky nemožno zamieňať so vznikom povinnosti žiadateľa zložiť zábezpeku, ktorá vzniká zo

zákona, ak pri podaní žiadosti o registráciu sú splnené zákonné predpoklady vymenované v § 4c ods. 1 písm. a/ až d/ zákona o DPH.

Podľa názoru prvostupňového súdu to, či žiadateľ o registráciu sa považuje za rizikový subjekt, sa posudzuje podľa pomerov v čase podania žiadosti. Vo vzťahu k skutkovým okolnostiam danej veci z ustanovenia § 4c ods. 1 písm. c/ bod 1 zákona o DPH vyplýva, že zákon predpokladá pre naplnenie tejto zákonnej podmienky, že: 1. konateľ alebo spoločník zdaniteľnej osoby (žiadateľa) je fyzická osoba, 2. ktorá je, alebo bola konateľom alebo spoločníkom inej právnickej osoby, 3. ktorá má, alebo mala nedoplatky na dani 1000 eur a viac, ktoré vznikli v období, v ktorom táto fyzická osoba bola jej konateľom alebo spoločníkom a 4. ktoré ku dňu podania žiadosti o registráciu, neboli zaplatené. Z uvedeného vyplýva, že sa zohľadňuje aktuálny stav u žiadateľa, t.j. posudzuje sa existujúci konateľ alebo spoločník žiadateľa ku dňu podania žiadosti a u právnickej osoby, ktorá má nedoplatky sa posudzuje aktuálny a minulý stav vo vzťahu ku konateľovi alebo spoločníkovi v tom zmysle, že relevantné je, či nedoplatky vznikli v období, keď bola jej konateľom alebo spoločníkom tá istá fyzická osoba, ktorá je v čase podania žiadosti konateľom alebo spoločníkom žiadateľa, pričom zároveň nedoplatky neboli ku dňu podania žiadosti zaplatené.

V danom prípade žalobca pri podaní žiadosti spĺňal zákonnú podmienku § 4c ods. 1 písm. c/ bod 1 zákona o DPH, splnením ktorej zo zákona mu vznikla povinnosť zložiť zábezpeku. Je zrejmé, že O. ku dňu podania žiadosti dňa 04.03.2013 bol konateľom a spoločníkom žalobcu a zároveň bol konateľom a spoločníkom spoločnosti TIDOP, s.r.o., Poprad v období, v ktorom tejto spoločnosti vznikli nedoplatky na DPH viac ako 1000 eur, ktoré ku dňu podania žiadosti o registráciu žalobcu neboli zaplatené. Povinnosť zložiť zábezpeku vznikla, keďže v čase podania žiadosti boli splnené zákonné predpoklady (bola naplnená hypotéza právnej normy), pričom zmena rozhodujúcich skutočností po podaní žiadosti, je pre vznik povinnosti zložiť zábezpeku irelevantná.

Súd preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu aj v rozsahu žalobnej námietky o nepreskúmateľnosti rozhodnutia z dôvodu nedostatočného odôvodnenia a dospel k záveru, že táto žalobná námietka je opodstatnená, pretože žalovaný sa nevysporiadal s odvolacími dôvodmi týkajúcimi sa ekonomických možností žalobcu vo vzťahu k určenej výške zábezpeky. S poukazom na ustanovenie § 4c ods. 2 zákona o DPH, ukládajúce správcovi dane pri určení výšky zábezpeky na daň prihladiť na riziko vzniku nedoplatku na DPH zdaniteľnej osoby skonštatoval, že z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, ako na toto riziko prihladol. Uviedol, že za účelom preskúmateľnosti rozhodnutia je potrebné, aby rozhodujúci správny orgán uviedol, ktoré konkrétne kritériá posudzoval. Aj keď súd v rámci správneho súdnictva v zmysle ustanovenia § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutiach, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správneho uváženia), preskúmava iba to, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, neznamená to, že by správny orgán nemusel odôvodniť svoju úvahu pri určení výšky zábezpeky, najmä aké skutočnosti zohľadnil v rámci posudzovania rizikovosti vzniku nedoplatku. Krajský súd uviedol, že v danom prípade je zrejmé, že výška zábezpeky 62.000 eur bola určená v medziach zákona (najmenej 1000 eur a najviac 500.000 eur), avšak z rozhodnutia nevyplýva, prečo bola určená výška práve 62.000 eur. Presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia vydaného na základe zákonom povolenej voľnej úvahy má zabrániť svojvôli správneho orgánu pri takomto type rozhodovania. Správny orgán preto musí uviesť v odôvodnení aj vyhodnotenie zákonných hľadísk, najmä ako na ne prihladol. Pokiaľ žalovaný v rozhodnutí poukázal na to, že atribúty na výšku zábezpeky pre daň, sú jednotne určené pre všetky daňové subjekty a daňový úrad nie je oprávnený túto výšku zábezpeky meniť, pričom odkázal na to, že podstatné a rozhodujúce kritériá rizikovosti boli zverejnené aj na webovej stránke Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, uvedené odôvodnenie nie je možné považovať za dostatočné a zrozumiteľné. Z rozhodnutia totiž nevyplýva, ktoré konkrétne kritériá zo zverejnených kritérií rizikovosti zohľadnil správny orgán pri rozhodovaní. Súd nepreskúmava rozhodnutie v spojení s ďalšími internými normami (resp. podkladmi rozhodnutia), na ktoré vo svojom odôvodnení odkazuje správny orgán, ale preskúmava samotné rozhodnutie, ktoré ak má spĺňať požiadavku zákonnosti, musí byť preskúmateľné a zrozumiteľné najmä pre účastníkov konania. Rozhodnutie, z ktorého nemožno zistiť, aké kritériá rizikovosti boli zohľadnené a viedli k určení výšky zábezpeky na daň v rozsahu 62.000 eur, túto požiadavku nespĺňa. V dôsledku neuvedenia zohľadnených kritérií žalobca nemal možnosť namietat voči prípadného nesprávneho prihladeniu na konkrétne atribúty posudzovania kritérií rizikovosti a rovnako ani súd nemal možnosť správnosť rozhodnutia preskúmať.

Z vyššie uvedených dôvodov podľa názoru súdu, daňové orgány postupovali správne, ak pristúpili k určeniu výšky zábezpeky na daň, pretože žalobcovi v súvislosti s podanou žiadosťou na povinnú registráciu vznikla povinnosť zložiť zábezpeku, avšak pochybili, ak rozhodnutie o určení výšky zábezpeky na daň náležite neodôvodnili, najmä samotnú výšku zábezpeky, čím spôsobili nezákonnosť napadnutých rozhodnutí v dôsledku ich nepreskúmateľnosti. Keďže žalovaný svojím rozhodnutím v rámci odvolacieho konania potvrdil rozhodnutie správcu dane o určení výšky zábezpeky na daň, súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a vec vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 posledná veta O.s.p.. Dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd nepriznal žalobcovi náhradu trov konania, spočívajú v tom, že podstatná časť argumentácie v žalobe spočívala na tvrdení nesprávneho právneho posúdenia veci v dôsledku nezohľadnenia skutočností, že O. po podaní žiadosti už nebol konateľom a spoločníkom žalobcu, na čo podľa žalobcu mali povinnosť daňové orgány prihliadnuť. Súd sa z dôvodov vyššie uvedených sa nestotožnil s právnym názorom žalobcu, naopak, postup daňových orgánov, ak pristúpil k určeniu výšky zábezpeky na daň, považoval za plne súladný so zákonom o DPH, pričom jediným nedostatkom spôsobujúcim nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, bolo nedostatočné odôvodnenie určenej výšky zábezpeky, čo spôsobilo nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

II.

Proti tomuto rozsudku prvostupňového súdu v zákonnej lehote podal žalovaný odvolanie. Predmetný rozsudok napadol v časti, v ktorej súd skonštatoval, že „..... z rozhodnutia totiž nevyplyva, ktoré konkrétne kritéria zo zverejnených kritérií rizikovosti zohľadnil správny orgán pri rozhodovaní. Správny orgán však pochybil, ak rozhodnutie o určení výšky zábezpeky na daň náležite neodôvodnil, najmä samotnú výšku zábezpeky, čím spôsobil nezákonnosť napadnutého rozhodnutia v dôsledku jeho nepreskúmateľnosti.“ Podľa názoru žalovaného, krajský súd v tejto časti vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.

Žalovaný mal za to, že rozhodnutie prvostupňového orgánu č. 9614301/5/1131363/2013/Jar zo dňa 25.03.2013 ako aj žalobou napadnuté rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR č. 1100301/1/298424/2013/5172 zo dňa 24. júna 2013 boli vydané v súlade s príslušným hmotnoprávnym a procesnoprávnym predpisom a sú preskúmateľné. V danom prípade žalovaný uviedol, že kritériom pri určení výšky zábezpeky bola skutočnosť, že v čase predloženia žiadosti o povinnú registráciu na daň z pridanej hodnoty bola konateľom a spoločníkom firmy BIOGAS INVEST, s.r.o. konkrétna osoba O., ktorá bola aj spoločníkom firmy TIDOP Poprad. Táto spoločnosť vykazovala nedoplatky k 31.7.2005 - 516, 93 eura, k 31.10.2007 - 18145,85 eura a k 28.02.2013 - 30316,15 eura. Uvedené nedoplatky považoval žalovaný za rizikový faktor, ktorý bol aj dôvodom na určenie výšky zábezpeky, a ktorá v tomto prípade bola stanovená v zákonom rozpätí podľa § 4c ods. 2 zákona 222/2004 Z. z., zo znenia ktorého vyplýva, že pri určení výšky zábezpeky na daň prihliadne správca dane na riziko vzniku nedoplatku na dani zdaniteľnej osoby. To znamená, že výška zábezpeky bola v rozhodnutí žalovaného odôvodnená existujúcimi nedoplatkami, ktoré ku dňu žiadosti o registráciu neboli uhradené.

Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/259/2013-41 zo dňa 30. októbra 2013 zmenil a žalobu ako nedôvodnú zamietol a žalobcu zaviazal znášaním trov celého konania zo svojho.

III.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil. Súhlasil s argumentáciou prvostupňového súdu ohľadne nepreskúmateľnosti rozhodnutí daňových orgánov, a to z dôvodu nedostatku na strane odôvodnenia a taktiež krajský súd správne poukázal na to, že odkaz na webovú stránku odporcu nie je možné považovať za dostatočné zdôvodnenie. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky od 01. januára 2013 vydalo 9 rôznych metodických usmernení v súvislosti s DPH, pričom samotný odkaz na web stránku v danom prípade nemôže byť dostatočným zdôvodnením konkrétneho rozhodnutia správcu

dane. Uviedol, že akékoľvek rozhodnutie, ktoré má spĺňať podmienku zákonnosti musí byť presne odôvodnené s odkazom na konkrétne právne predpisy, prípadne iné dokumenty, s presným uvedením konkrétnych ustanovení takýchto dokumentov. Zároveň pre úplnosť dodal, že v ani jednom z rozhodnutí sa správne orgány nezaoberali a ani neodôvodnili výšku stanovenej zábezpeky v kontexte výšky daňových nedoplatkov spoločnosti bývalého konateľa a spoločníka O. Ako je zrejmé zo samotných podaní žalovaného, výška daňového nedoplatku spoločnosti bývalého konateľa a spoločníka O. Z. bola ku dňu 28. 02. 2013 v sume 30.316,15 € a vyrubená zábezpeka však bola vo výške 62.000 €, t.j. bola stanovená vo výške viac dvojnásobku daňového nedoplatku spoločnosti bývalého spoločníka. Otázka stanovenia tejto výšky, vôbec nebola zo strany daňových orgánov zdôvodnená ani z hľadiska rozsahu, ktorý je evidentne nepomerne vyšší, ako uvádzaný daňový nedoplatok v súčasnosti už cudzej tretej osoby.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici 23S/259/2013-41 z 30. októbra 2013 ako vecne správny potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného a dospel k záveru, že tomuto odvolaniu nemožno priznať úspech.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O. s. p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 25. marca 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s. p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne

predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo - na základe včas podaného odvolania žalovaného - preskúmať, či prvostupňový súd vecne správne rozhodol, keď žalobe žalobcu vyhovel, t.j. napadnuté rozhodnutie žalovaného vrátane prvostupňového rozhodnutia, zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie,

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd nepovažoval za potrebné duplicitne opakovať pre účastníkov konania známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi prvostupňového súdu a v súlade s ustanovením § 219 ods.2 O.s.p. sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa stotožnil v plnom rozsahu.

Za stavu, že v posudzovanej veci správne orgány výšku žalobcovi určenej zábezpeky na DPH, ohľadne rizika vzniku nedoplatku na DPH (§ 4c ods.2 veta druhá zák. č. 222/2004 Z.z.), dostatočným spôsobom neodôvodnili, aj podľa názoru senátu najvyššieho súdu, sú napadnuté rozhodnutia postihnuté deficitom nepreskúmateľnosti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi ich náhradu, z dôvodu neuplatnenia, nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.